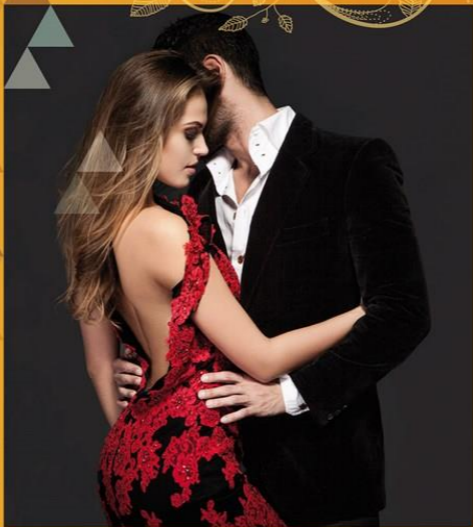

Svajonų
ROMANAI

Jausmų
egzotika

Knygute.lt

ABBY GREEN
Jo laukia staigmena

2018 spalį-gruodis

Abby Green
(Ebi Gryn)

**JO LAUKIA
STAIGMENA**

Romanas

Versta iš Abby Green,
Awakened by Her Desert Captor, 2016
© Abby Green, 2016

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Vilma Burneikienė, vertimas iš anglų kalbos,
2018

© Lina Noreikaitė, dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2018

ISBN 978-609-03-0426-6

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2018

Prologas

Kunigas išplėtė akis, kai pastebėjo kažką ar-
tinantis, bet nesutriko, žodžius tarė sklandžiai,
lyg nuo jų būtų priklausiusi jo gyvybė. Smul-
kaus sudėjimo žmogus buvo nuo galvos iki
kojų apsitaisęs juodais, odiniais drabužiais,
veidą dengė motociklininko šalmo skydelis. Jis
prisiartino prie poros, stovinčios priešais kuni-
gą, šio akys dar labiau padidėjo, kai nepažįs-
tamasis nusiėmė šalną ir pasikišo jį po pažas-
timi. Tai buvo mergina. Ilgi, rusvi plaukai nu-
vilnijo jai ant pečių, o dvasininkas išgirdo save
tariant:

- Arba nutilkite amžiams...

Gražus išblyškęs merginos veidas spindulia-
vo ryžtu. Net kunigas nebūtų to paneigęs.

Spengiančioje didžiulės bažnyčios tyloje aiš-
kiai ir garsiai nuskambėjo žodžiai:

- Aš prieštarauju šiai santuokai, nes praėju-
sią naktį šitas vyras miegojo su manimi.

1

Prieš šešis mėnesius...

Silvija Deveroks stengėsi nusiteikti dar vienam skaudžiam susitikimui su tėvu ir pamote. Žingsniuodama pro senovinį įvažiavimą tikino save, kad lankosi tik dėl netikros sesers. Dėl jos vienintelės pasaulyje Silvija būtų galėjusi pasiaukoti.

Milžiniškas Ričmondo stiliaus namas skendėjo šviesoje, sode už namo buvo matyti didelė palapinė ir girdėti švelnūs, gyvai grojančio džiazą orkestro garsai. Grantu Luiso rengiama vidurvasario šventė Londono gyventojams vyko kasmet, šventei dirigavo besišypsanti piranija, Grantu žmona Katerina Luis, Silvijos pamotė, jaunėlės sesers Sofijos motina.

Jausmingai šūktelėjusi šviesiaplaukė Sofija Luis metėsi prie vyresnės sesers. Silvija paleido iš rankų krepšį, apkabino jaunėlę stengdamasi šiaip taip išlaikyti pusiausvyrą ir kvatojo lūpas prikišusi prie minkštučių, šilkinų sesers plaukų.

– Rodos, tau smagu mane matyti, Sofi?

Šešeriais metais jaunesnė Sofija šypsodama-

si atsitraukė.

- Nė neįsivaizduoji kaip. Mama elgiasi dar baisiau nei įprastai, stumia mane į pirmo pasi-
taikiusio vyro glėbį... O tėtis darbo kambaryje
užsidaręs su kažkokiu šeichu, kuris atrodo be-
ne niūriausias mano kada nors sutiktas vy-
ras... ir pats gražiausias. Gaila, kad nieko iš to
neišeis...

- Štai kur tu, Sofija... - Silvijos pamotė supra-
to, kas kalbasi su jos dukra.

Jos stoviniavo kone tarpduryje, todėl lempos
apšvietė liekną *Chanel* drabužiais vilkinčią
Kateriną Luis ir šviesius, visada dailiai sušu-
kuotus jos plaukus. Ji negražiai perkreipė lū-
pas.

- Ak, čia tu. Nemanėme, kad tau pavyks at-
važiuoti.

Silvija susilaikė neištarusi: „Norėjai pasakyti,
kad vyleisi, jog nepavyks atvažiuoti.“ Ji plačiai
nusišypsojo ir nekreipė dėmesio į širdgėlą,
tam jausmui nebebuvo likę vietos širdyje. Su-
laukusi dvidešimt aštuonerių privalėjo jo atsi-
kratyti.

- Man kaip visada malonu tave matyti, Kate-
rina.

Nebyliai palaikydama sesuo spustelėjo jai

ranką. Katerina šiek tiek atsitraukė, buvo aišku, kad savo namuose ji nenori matyti Silvijos.

- Tavo tėvas dabar susitinka su svarbiu svečiu. Trumpam atsilaisvins.

Stengdamasi įžiūrėti, kaip apsirengusi įdukra, Katerina susiraukė nuo ryškios šviesos. Ir Silvija pajuto laikiną pasitenkinimą, nes Katerinai nepatiko. Bet kartu su pasitenkinimu užplūdo ir didžiulis nuovargis... Ji pavargo nuolat kovoti.

- Gali persirengti Sofijos kambaryje, jei tik nori. Neabejotinai atvažiuvai tiesiai iš savo... pasirodymo Paryžiuje.

Taip ir buvo. Spektaklis vyko dieną. Bet iš darbo ji išėjo su džinsais ir padoriais marškinėliais trumpomis rankovėmis. Persirengė važiuodama traukiniu. Nuovargis staiga išgaravo.

Silvija įsisprendė rankomis į šonus.

- Gerbėjo dovana, - sumurkė. - Žinau, kaip tau patinka išsipuošę svečiai.

Iš tiesų tai buvo jos buto draugės suknelė: Žizelė su ja atrodė žaviau, nes segėjo dviem dydžiais mažesnę liemenėlę. Silvija pasiskolino drabužį, ji gerai nutuokė, kokį įspūdį padarys. Ir puikiai suprato, kaip vaikiškai elgiasi visuomet trokšdama sukelti pasipiktinimą, bet

dabar suvokė, kad pastangos nenuėjo vėjais.

Kaip tik tada kažkas sušmėžavo akiratyje ir Silvija pažvelgė ten pat, kur ir jos pamotė: išvydo tėvą, jis išėjo iš kabineto ir stovėjo prie pat pagrindinio įėjimo. Tačiau ji žiūrėjo ne į tėvą. Jis buvo su vyru – aukštu, plačiapečiu, tamsiaveidžiu. Pačiu patraukliausiu iš tų, kuriuos jai teko sutikti. Jo veidas atrodė it statulos, nė lašo švelnumo. Tamsūs, tiesūs antakiai. Ir, kaip sakė Sofija, niūrus.

Charizmatiškas ir valdingas. Ir seksualiai patrauklus. Vilkėjo šviesiai pilką trijų dalių kostiumą. Ryšėjo tamsų kaklaraištį. Atrodė nepriekaištingai. Balti marškiniai kontrastavo su tamsia oda. Plaukai – trumpi, juodut juodutėliai. Akys ne ką šviesesnės ir sunkiai įskaitomos. Silvijos kūnu perbėgo šiuurpas.

Abu vyrai stebeilijo į ją, jai nė nereikėjo pažvelgti į tėvą, kad suprastų, kas matyti jo veide: įsisenėjęs sielvartas, nusivylimas ir nuovargis.

– O, Silvija, džiaugiuosi, kad tau pavyko atvažiuoti.

Galų gale ji lyg pakerėta nusigręžė nuo nepažįstamojo ir pažiūrėjo į tėvą. Prisivertė žavingai šyptelėti ir nuskubėjo prie jo.

- Tève... Gera tave matyti.

Jo pasisveikinimas buvo šiek tiek mielesnis nei pamotės. Vengdamas sutikti Silvijos akis pakštelėjo jai į skruostą. Senos žaizdos atsivėrė, bet Silvija negalvojo apie jas, stovėjo tiesi, kaip buvo išmokusi per ilgus metus, tarsi sakytų: „Man nė motais.“

Ji žvilgtelėjo į vyriškį ir begėdiškai koketuo-dama sumirksėjo.

- Kas čia pas mus apsilankė?

Grantas Luisas nenoromis atsakė:

- Noriu tave supažindinti su Arkimu Al-Sahidu. Mudu aptarinėjome abiem pusėms naudingą verslo sumanymą.

Vardas jai buvo kažkur girdėtas, bet Silvija nepajėgė susikaupti ir prisiminti kur. Ji ištiesė ranką.

- Malonu. Bet ar nemanote, kad per vakarėlį aptarinėti verslo reikalus nuobodu?

Ji išgirdo, kaip už nugaros pasipiktino pamotė, išgirdo, kaip sesuo užgniauzė kikenimą. Vyras nepritariamai šyptelėjo ir Silvija staiga pasijuto keistai.

Tas jausmas ragino priėti arčiau prie jo, nors nuo jauts kuždėjo kuo greičiau apsigręžti ir sprukti. Ji tebestovėjo atkišusi ranką, o jis iš-

plėtė šnerves ir pagaliau teikėsi susipažinti. Didelis delnas apėmė jos ranką. Kai ilgi pirštai suspaudė jos plaštaką, Silvija nustebo, kad jo oda tokia šiurkšti.

Netikėtai viskas aplinkui tarsi paskendo migloje. Tarsi jie abu būtų atsidūrę viename burbule. Jos moteriška viettelė ėmė stipriai tvinkčioti, užliejo nevaldomi ir nesuvokiami jausmai. Kaito pilvo apačia, kojos ir rankos pasidarė lyg nesavos. Užplūdo švelnumas. Apėmė pagunda priėti ir apsimyti jam kaklą rankomis, prisiglausti, kartu vis labiau stiprėjo noras sprukti.

Paskui jis staiga atsitraukė, paleido jos ranką. Sutrikusi dėl to, kas įvyko, Silvija ves neprarado pusiausvyros, sutriko ir pasijuto nesmagiai.

- Malonu, iš tikrųjų.

Vyras kalbėjo su silpnu amerikietišku akcentu, žemas balsas išdavė, kad jam tiesiog malonu. Goslios lūpos buvo stipriai suspaustos. Vyras abejingai nužvelgė ją tamsiomis akimis.

Silvija akimaju pasijuto menkesnė nei įprastai. Ji puikiai suprato, kad trumpa aukso spalvos suknelė vos dengia šlaunis. Negelbėjo ir lengvas švarkelis. Su ta suknele ji jautėsi per-

nelyg apkūni ir per daug apsinuoginusi. Be to, puikiai žinojo, kad išsitaršę natūraliai raudoni jos plaukai atrodo pernelyg įžūliai ir traukia aplinkinių dėmesį.

Pragyvenimui ji užsidirbdavo vilkėdama visai nedaug drabužių. Ir užsiaugino storą odą, po kuria slėpė įgimtą drovumą. Tačiau šito vyro abejingumas pažeidė kruopščiai kurtą apsauginį jos skydą. Nors nepažįstamąjį išvydo vos prieš kelias akimirkas.

Išsigandusi, kad buvo atstumta žvilgsniu, ir nenorėdama vėl to patirti Silvija žengė žingsnį atgal.

Jai palengvėjo, kai priėjusi sesuo įsikibo tėvui į parankę ir pernelyg linksmi pasakė:

- Eime, tėveli, svečiai pradės klausinėti, kur esi.

Silvija žiūrėjo, kaip sesuo, tėvas ir pamotė nutolo... Kartu su keistu nepažįstamuoju, kuris daugiau nesiteikė į ją dirstelėti.

Nežinia kodėl drebančiomis kojomis Silvija pagaliau nusekė paskui žmonių būrelį į lauką, ji nusprendė nesiartinti prie pavojingo vyro, verčiau laikytis su Sofijos draugais.

Tačiau po kelių valandų jau troško rasti ramybę - pasprukti nuo vis girtėjančių žmonių,

kuo toliau nuo smerkiamo pamotės žvilgsnio ir griežto tėvo veido.

Rado ramią vietelę prie vasarnamio, kur sodo gale čiurleno upeliukas. Atsisėdusi ant žolės ir nusiavusi batus, įmerkė kojas į šaltą vandenį ir giliai iškvėpė.

Kai atlošusi galvą susimąsčiusi žvelgė į mėnulį, kabantį neaukštai danguje, ją trumpam aplankė nuojauta, kad yra ne viena.

Apsidairė kaip tik tada, kai ilgas, tamsus šešėlis pasislėpė visai netoli už medžio. Užgniaužusi norą klykti, besidaužančia širdimi Silvija atsitiesė ir paklausė:

- Kas ten?

Šešėlis atsiskyrė nuo medžio, o ji vėl panorė pasipustyti padus: kad galėtų apgalvoti, kodėl paslaptingas nepažįstamasis ją taip smarkiai sutrikdė.

- Puikiai žinai kas, - išgirdo arogantišką balsą.

Silvija manėsi reginti žibančias, tamsias akis. Ji atsistojo ir apsiavė batus, jų pakulnės sulindo į minkštą žemę ir ji susvyravo.

- Kiek išgėrei? - šlykštėdamasis paklausė jis. Išgirdusi nepagrįstą kaltinimą Silvija įsispėndė rankomis į šonus.

- Butelį vyno, ar šitai norėjai sužinoti?

Iš tikrųjų ji negėrė nė lašo, nes tebevartojo antibiotikus, kad atsikratytų kvėpavimo takų infekcijos. Tačiau asmeninių smulkmenų apie save neketino jam atskleisti.

- Jeigu nori žinoti, - tarė ji, - atėjau čia, nes buvau įsitikinusi, kad galėsiu pabūti viena. Todėl manyk, ką nori, o aš traukiuosi tau iš kelio.

Silvija ėmė žingsniuoti tolyn, tačiau pastebėjo, kad Arkimas Al-Sahidas stovi labai arti, taip arti, kad ištiesęs ranką gali ją paliesti. Jis taip ir padarė, kai jos pakulnė vėl įsmigo į žemę ir ji griūdama suspigo.

Jis taip stipriai sugniaužė jos ranką, kad ji prarado pusiausvyrą, apgręžta trenkėsi jam į krūtinę ir tyliai aiktelėjo. Pirmiausia suprato, koks kietas jo kūnas... Kaip betono blokas.

Arkimas buvo labai aukštas.

Silvija pamiršo, kodėl turėjo skubėti.

- Pasakyk, - paprašė mėgindama atgauti kvapą, - ar nekenti visų, su kuriais susipažįsti, ar tik manęs?

Mėnulio šviesoje ji matė, kaip suvirpėjo gundančios jo lūpos.

- Aš tave pažįstu. Mačiau... Ant afišų Paryžiu-

je. Ne vieną mėnesį.

Silvija susiraukė.

- Tai buvo pernai... Kai prasidėjo naujas pasirodymas. - *Ir ten buvau ne aš.*

Ją išrinko fotografuoti, nes buvo apkūnesnė nei kitos merginos... Bet tiesa ta, kad ji buvo ir mažiausiai apsinuoginusi.

Silvija suprato, kad jai reikia laikytis atstu nuo šio vyro, bet nerado jėgų pajudėti: kažin kodėl jis dar neatstūmė jos? Juk buvo iš tų šventievyų, kurie nepalankiai vertina per pramogas nusirenginėjančias moteris.

Dar labiau ją erzino nebylus smerkimas.

Silvija kilstelėjo antakį.

- Ak, štai kaip? Kai pamatei mane, pasitvirtino blogiausi tavo įtarimai?

Ji matė, kad jis nuleido akis ir įsispoksojo į savo krūtinę, prie kurios buvo prigludusios jos krūtys. Silviją išmušė karštis.

Netikėtai išgirdo prikimusį balsą:

- Reikia pripažinti, kad turi ką parodyti, - pakėlęs akis Arkimas grėžė ją žvilgsniu. - Bet spėju, kad neparodei nė pusės to, ką galima pamatyti per tavo pasirodymą.

Kam apsimitinėti? Silvija išsivadavo iš jo gniaužtų ir atstūmė....